

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **B. S. a spol.** pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. a iné účinného do 1. januára 2006, na neverejnom zasadnutí v Bratislave 28. novembra 2007 o odvolaní krajského prokurátora v Trnave a obžalovaného B. S. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 12. júla 2007, sp. zn. 2T 12/2005, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 **z r u š u j e s a** napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 **sa vec v r a c i a** Krajskému súdu v Trnave, aby ju v potrebnom rozsahu znovu **prejednal a rozhodol.**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave bol obžalovaný B. S. uznaný za vinného z trestného činu nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (bod 1/ rozsudku) a trestných činov vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 porušovania domovej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 a obmedzovania osobnej slobody spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 (bod 2/ rozsudku), ktorých sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

1/ v presne nezistený deň mesiaca marec 2004, na presne nezistenom mieste, od nestotožnenej osoby nelegálne kúpil za sumu asi 12 000 Sk pištoľ striebornej farby, nezistenej značky s tlmičom kal. 6,35 mm a najmenej 5 kusov nábojov kal. 6,35 mm Browning,

2/ dňa 25. marca 2004 v čase okolo 12.00 hod. prišiel s doposiaľ nezistenou osobou do D., na ul. J., kde po vzájomnej dohode vošli do činžiaku, nasadili si na hlavy kukly, vyšli na prvé poschodie, pričom B. S. držal v ruke zbraň, ktorú zakúpil predtým, zaklopali na byt poškodeného R. S.. Po otvorení dverí P. H. vošli do bytu, B. S. k nej pristúpil a rukou jej zakryl oči, stlačil ju k zemi, následne ju potiahli do izby ku kreslu, kde si sadla, pričom B. S. ju strážil. Následne sa vrátil domov R. S., ktorého do bytu vtiahol B. S. a keď sa R. S. bránil, B. S. ho udrel opakovane do hlavy a 1-krát vystrelil, čím ho zasiahol najpravdepodobnejšie do pravého líca. Medzitým P. H. sedela v kuchyni na zemi a R. S. prešiel do izby, kde si sadol na pohovku, z ktorej keď chcel vstať ho B. S. kopol a 1-krát ho výstrelom zasiahol, potom odviedol P. H. do kúpeľne, kde ju zatvoril. Následne bol R. S. ešte 3-krát zasiahnutý strelnými ranami, 2-krát doposiaľ nezistenou osobou pichnutý do krku, pričom bezprostrednou príčinou smrti R. S. bol krvácavý šok zo zakrvácania do ľavej pohrudnicovej dutiny mäkkých tkanív krku z bodných rán krku a strelných poranení hlavy a hrudníka.

Krajský súd za to uložil obžalovanému B. S. podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. za použitia § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31. decembra 2005 úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov, pričom na výkon uloženého trestu zaradil obžalovaného podľa § 39a ods. 2 písm. c/ Tr. zák. do III. (tretej) nápravno výchovnej skupiny.

Naproti tomu krajský súd tým istým rozsudkom obžalovaných M. H. a M. H. oslobodil podľa § 226 písm. c/ Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 spod obžaloby pre skutky po právnej stránke posúdené u obžalovaného M. H. ako trestný čin lúpeže podľa § 234 ods. 1, ods. 2 písm. b/, ods. 3 Tr. zák. (bod 1/ obžaloby), trestný čin vraždy spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák., trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., trestný čin obmedzovania osobnej

slobody spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 231 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. (bod 2/ obžaloby) a u obžalovaného M. H. ako trestný čin vraždy spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. a trestný čin porušovania domovej slobody spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 238 ods. 1, ods. 3 Tr. zák., ktorých sa mali obaja obžalovaní dopustiť tak, že

1/ obž. ml. M. H.

dňa 25. novembra 2003 v čase o 14.27 hod. v Bratislave na ul. V., vošiel do pobočky U., kde pod hrozbou použitia nezistenej zbrane prinútil pracovníčky banky B. V. a E. A. k vydaniu finančnej hotovosti, a to 102.00 CZK (správne má byť 102 100 CZK), 34 210 EUR, 1 520 820 Sk a 15 527 USD, po čom z banky odišiel, čím U. spôsobil škodu vo výške 3 591 954,85 Sk, pričom A., dodatočne vyplatila U. poistné plnenie vo výške 988 824 Sk,

2/ obž. M. H., B. S. a M. H.

B. S. na žiadosť M. H. v presne nezistený deň mesiaca marec 2004 na presne nezistenom mieste od nestotožnenej osoby nelegálne kúpil za sumu asi 12 000 Sk pištoľ striebornej farby, nezistenej značky s tlmičom kalibru 6,35 mm a najmenej 5 kusov nábojov kalibru 6,35 mm Browning, ktorú odovzdal M. H. a následne po predchádzajúcej vzájomnej dohode B. S., M. H. a M. H. dňa 25. marca 2004 v čase okolo 12.00 hod. prišli do D. na ul. J. na osobnom motorovom vozidle zn. VW Golf, EČ: B. M. H., ktorý zostal čakať pred činžiakom vo vozidle a B. S. a M. H. vošli do činžiaku, kde si obaja navliekli gumené chirurgické rukavice, nasadili si na hlavu kukly, vyšli na 1. poschodie, pričom B. S. držal v ruke zbraň, ktorú zakúpil predtým M. H., M. H. mal nôž a zaklopali na byt poškodeného R. S.. Po otvorení dverí P. H., vošli do bytu, B. S. pristúpil k P. H., rukou jej zakryl oči, stlačil ju k zemi, následne ju potiahli do izby ku kreslu, kde si sadla, pričom B. S. ju strážil a M. H. prehľadával byt a následne P. H. napísal na lístok, aby povedala, kde sú peniaze, na čo im oznámila, že peniaze sú v skrini na chodbe, odkiaľ M. H. priniesol igelitovú tašku s presne nezisteným množstvom peňazí. Následne sa vrátil domov R. S., ktorého do bytu vtiahol B. S., pričom R. S. sa bránil, počas čoho B. S. ho udrel opakovane do hlavy

a jedenkrát vystrelil, čím ho zasiahol najpravdepodobnejšie do pravého líca. Medzitým P. H. sedela v kuchyni na zemi a R. S. prešiel do izby, kde si sadol na pohovku, z ktorej keď chcel vstať ho B. S. kopol a jedenkrát ho výstrelom zasiahol a následne odviezol P. H. do kúpeľne, kde ju zatvoril. Potom bol R. S. ešte trikrát zasiahnutý strelnými ranami a M. H. R. S. dvakrát pichol do krku, pričom bezprostrednou príčinou smrti R. S. bol krvácajúci šok zo zakrvácania do ľavej pohrudnicovej dutiny, mäkkých tkanív krku a navonok z bodných rán krku a strelných poranení hlavy a hrudníka. B. S. a M. H. následne zobrali igelitovú tašku s peniazmi, aby (správne má byť „byť“) zamkli zvonku kľúčom, ktorý ponechali v zámku a odišli k vozidlu, kde ich už čakal M. H.. Všetci traja odišli smerom na Veľký Meder a Galantu, kde počas cesty M. H. dal B. S. sumu cca 200 000 Sk, M. H. sumu cca 130 000 Sk a ostatné peniaze si ponechal. Počas cesty vyhodili igelitovú tašku so zbraňou, nožom, kuklami, rukavicami a lístkami, ktoré písali P. H., a spálili vrchný odev, ktorý mali B. S. a M. H. oblečený. Ostatné odevné zvršky, ktoré mali M. H. a B. S. oblečené a obuv spálili v kachliach u M. H..

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. účinného do 31. decembra 2005 bola poškodená A., s nárokom na náhradu škody odkázaná na konanie vo veciach občianskoprávných.

Proti tomuto rozsudku podali odvolanie ihneď po jeho vyhlásení obžalovaný B. S. a zástupca krajského prokurátora do zápisnice o hlavnom pojednávaní, pričom včas podané odvolanie zdôvodnili osobitným podaním.

V písomných dôvodoch svojho odvolania krajský prokurátor uviedol, že odvolanie podáva v neprospech obžalovaných do časti, ktorou boli obžalovaní M. H. a M. H. oslobodení ako aj do zmeny právnej kvalifikácie a výšky uloženého trestu obžalovanému B. S..

Namietal, že krajský súd pri svojom rozhodovaní sa neriadil striktne ustanovením § 226 písm. a/ Tr. por., keď obžalovaných M. H. a M. H. oslobodil spod obžaloby a oporu v zákone nemal ani pre zmenu právnej kvalifikácie konania obvineného B. S., ku ktorej dospel pri rozhodovaní o výške uloženého trestu. Dôkazy vykonané v priebehu prípravného konania ako aj v konaní pred súdom nedávajú

pre takýto postup podklad. Rozhodnutie krajského súdu je poznačené nedostatočným vyhodnotením jednotlivých dôkazov a uprednostnením časti dôkazov svedčiacich v prospech obžalovaných pred dôkazmi svedčiacimi v ich neprospech. Rozsudok krajského súdu sa opiera výlučne o výpoveď obžalovaného M. H. spochybňujúcu dôkazy vykonané na základe ich podrobného rozboru konania obžalovaných. Oslobodzujúci rozsudok taktiež opiera o výpoveď svedkyne M. B., ktorá vypovedala, že R. S. mal zabiť B. S. s nejakými dvomi Angličanmi, čo jej mal povedať počas spoločnej dovolenky v Egypte. Na druhej strane súd ignoroval ako nedôveryhodné výpovede svedkov M. Š., príslušníka Zboru väzenskej a justičnej stráže, referenta režimu v Ústave na výkon trestu Leopoldov, ktorý obžalovaných prijímal do väzby a svedka R. P., príslušníka policajného zboru, ktorý sa zúčastnil vyťažovania obžalovaného M. H. ako prítomná osoba, a to len preto, že v konaní pred súdom si nevedeli spomenúť na okolnosti tvoriace predmet ich výpovedí z obdobia pred tromi rokmi. Pozoruhodné je, že ten istý súd za dôveryhodnú zobral výpoveď M. B., ktorá vypovedala o osobách spolupáchateľov B. S. ako dvoch Angličanoch, pričom túto informáciu mala od obžalovaného S.. Súd uveril tvrdeniu tejto svedkyne, ktorá mala informáciu od obžalovaného, pričom výpoveď samotného obžalovaného S. vyhodnotil ako nedôveryhodnú, hoci vypovedal nesprostredkovane priamo pred orgánom činným v trestnom konaní o tom, čo sa na mieste činu udialo a s kým skutok, z akých pohnútok spáchal. Takýto postup súdu pri hodnotení dôveryhodnosti a pravdivosti predkladaných dôkazov je nepochopiteľný. Pri správnom prístupe k hodnoteniu dôkazov by nemohol označiť svedecké výpovede M. Š. a R. P. za nedôveryhodné. Výpovede oboch svedkov obsahovo nadväzujú na výpoveď obžalovaného S. a potvrdzujú dôveryhodnosť jeho výpovede. Je nepochopiteľné, že krajský súd práve dôkazy predkladané obžalovaným a týmito svedkami vyhodnotil ako nedôveryhodné, nespôsobilé, ktoré nie sú dostatočným podkladom pre vynesenie odsudzujúceho rozsudku.

Do značnej miery sú výpovede obžalovaného S. podporené i obsahom záverečných rečí obžalovaného M. H. a jeho obhajcu JUDr. V.. Obhajca v záverečnej reči uviedol, že jeho klient-obžalovaný H. spoluobžalovaných iba viezol a na skutku kvalifikovanom ako trestný čin vraždy neniesol žiadne zavinenie. Obžalovaný sa vo svojej záverečnej reči pripojil so súhlasným stanoviskom k vyjadreniu svojho obhajcu a doložil, že nechce nikomu ublížiť. V podstate teda priznal, že poskytol

vozidlo na cestu do D. a vo vozidle sa aj viezol. Toto vyhlásenie obžalovaného korešponduje aj s výpoveďou svedka M. Š.. Ide o jasnú návaznosť dôkazov, ktoré sa navzájom podporujú a svedčia o pravdivosti výpovedí obžalovaného S. a svedkov Š. a P.. Zarážajúce podľa neho je, že súd vo svojom rozsudku venuje takú pozornosť obsahovej stránke výpovede svedkyne M. B., ktorá v podstate žiadny pozoruhodný dôkaz neprodukovala, naviac nič konkrétneho k veci nevedela uviesť. Vo svojej výpovedi v podstate reprodukovala iba to, čo jej v slabej chvíli povedal obžalovaný S. počas dovolenky a ani to nedokázala v konaní pred súdom správne reprodukovať, lebo sa psychicky zosypala a iba sporadicky odpovedala na otázky členov senátu.

Pravdivosti výpovede obžalovaného S. nasvedčuje aj motív konania obžalovaných sprevádzaný násilným usmrtením poškodeného R. S., ktorý vychádzal zo snahy zmocniť sa finančných prostriedkov získaných práve obžalovaným M. H. pri lúpežnom prepadnutí pobočky U.. Je vylúčené, aby sa obžalovaný S. rozhodol násilím od R. S. získať peniaze získané lúpežou, keď o žiadnej lúpeži nevedel. O vykonaní lúpeže sa mohol dozvedieť len od priameho účastníka lúpeže, ktorým mohol byť iba M. H., ktorý aj inicioval ozbrojený prepád poškodeného.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemá oporu v zákone a ani vo vykonaných dôkazoch rozhodnutie krajského súdu, ktorý okrem toho, že oslobodil obžalovaných M. H. a M. H., aj prekvalifikoval konanie obžalovaného S. zo spolupáchateľstva trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. j/ Tr. zák. na spolupáchateľstvo k trestnému činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1 Tr. zák. V závere svojho odvolania konštatoval, že zo strany súdu išlo o dvojaký prístup k hodnoteniu dôkazov, pričom dôkazy obsahujúce konkrétne fakty, úzko nadväzujúce na iné dôkazy pri svojom rozhodovaní nevzal v úvahu. Taktiež vytkol krajskému súdu, že vo veci dva roky nekonal, čím prispel k zmareniu dôkazov výsluchom svedkov v konaní na súde.

Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný B. S. v písomných dôvodoch odvolania, ktoré podal prostredníctvom svojho obhajcu taktiež namietal, že pri hodnotení vykonaných dôkazov zo strany súdu išlo o dvojaký prístup. Nesúhlasí s tvrdením súdu, že ešte jedenkrát zasiahol výstrelom z pištole poškodeného. Ku skutku došlo tak, ako uvádzal v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní dňa 21. a 23. marca 2007. Jeho výpoveď potvrdila i svedkyňa H. a obstál aj pri osobnej konfrontácii. Svedkyňa potvrdila prítomnosť dvoch osôb v byte aj ich konanie. Poukazuje, že súd bral v úvahu iba výpoveď svedkyne na hlavnom pojednávaní dňa 21. marca 2007. Jej tvrdenie, že mal ešte raz vystreliť na poškodeného bolo jednoznačne vyvrátené jej výpoveďou na strane 10 zápisnice o hlavnom pojednávaní, kde spresnila svoju výpoveď na otázky jeho obhajcu. V jej výpovediach z hlavného pojednávania a z prípravného konania sú rozpory. Je pre neho nepochopiteľné, prečo súd bral v úvahu iba jej výpovede z hlavného pojednávania.

K výstrelu na poškodeného z jeho strany došlo neúmyselne počas zápasu s poškodeným. Následkom tohto výstrelu však nedošlo k usmrteniu poškodeného, čo potvrdil znalecký posudok o pitve poškodeného.

Taktiež pre neho je nepochopiteľné, prečo súd vzal v úvahu výpoveď svedkyne M. B. o jeho údajných spolupáchateľoch. Pred súdom svedkyňa nedokázala plynule vypovedať a psychicky sa zrútila. Na otázky senátu i jeho obhajcu nevedela plynule odpovedať. Vypovedala proti nemu účelovo, o čom svedčia i listy, ktoré mu písala do väzby a ktoré doložil do spisu. Zaráža ho tiež, že súd označil za nevierohodnú aj výpoveď svedka M. Š., ktorého výpoveď bola v jeho prospech. Za veľmi dôležité pochybenie zo strany orgánov činných v trestnom konaní považuje skutočnosť, že nebola vykonaná rekonštrukcia, hoci o to prostredníctvom obhajcu opakovane žiadal. Jej vykonaním sa mohli odstrániť rozpory vo výpovediach.

Ďalej namieta právnu kvalifikáciu jeho konania, pretože ako už viackrát uviedol, nemal v úmysle usmrtiť poškodeného ani spôsobiť mu zranenie. Jeho konanie naplnilo skutkovú podstatu trestného činu ublíženia na zdraví. Navrhol preto, aby najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací postupujúc vzhľadom na ustanovenie § 564 ods. 4 Tr. por. (zákona č. 301/2005 Z. z. v znení zákona č. 650/2005 Z. z.), účinného od 1. januára 2006, podľa predpisov dovtedy účinných, t.j. zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (Trestný poriadok) v znení neskorších predpisov, po zistení, že neprichádza v úvahu rozhodnutie podľa § 253, preskúmal podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc pritom aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že napadnutý rozsudok je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd sa totiž nedôsledne vysporiadal so všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie, následkom čoho treba jeho rozsudok považovať za chybný (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.), existujú závažné pochybnosti o správnosti skutkových zistení (§ 258 ods. 1 písm. c/ Tr. por.) a zároveň boli porušené ustanovenia Trestného zákona (§ 258 ods. 1 písm. d/ Tr. por.).

Tieto zistenia sú dôvodom toho, že najvyšší súd rozhodol o odvolaniach krajského prokurátora a obžalovaného B. S. na neverejnom zasadnutí, pretože zistené chyby nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí (§ 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. S rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán.

Podľa § 2 ods. 6 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní hodnotia dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstarali orgány činné v trestnom konaní, alebo niektorá zo strán.

Podľa § 2 ods. 11 Tr. por. konanie pred súdmi je ústne; dôkaz výpoveďami svedkov, znalcov a obvineného sa vykonáva spravidla tak, že súd uvedené osoby sám vylúča.

Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, ako aj na verejnom alebo neverejnom zasadnutí smie súd prihliadať len na tie dôkazy, ktoré boli pri tomto konaní vykonané.

V prejednávanej veci podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd, ako súd prvého stupňa, nepostupoval dôsledne v intenciách týchto ustanovení. Nevykonával vo veci všetky potrebné dôkazy a pokiaľ vypočul obvinených resp. svedkov, tieto výsluchy boli nedostatočné a následne pri hodnotení vykonaných dôkazov nepostupoval v súlade s vyššie citovanou zásadou.

Podľa zistenia najvyššieho súdu prvostupňový súd vo vzťahu k obžalovanému B. S. správne zistil skutkový stav v bode 1/ napadnutého rozsudku a v súlade so zákonom konanie obžalovaného v tomto bode posúdil ako trestný čin nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Treba však pripomenúť, že zdôvodneniu tohto výroku prvostupňový súd nevenoval žiadnu pozornosť. Vzhľadom k tomu, že tento výrok ani jedna z procesných strán podaným odvolaním nenamietala, najvyšší súd v tejto časti len odkazuje na stručné odôvodnenie prvostupňového súdu.

Iná situácia nastala pri ustálení skutkového stavu v bode 2/ napadnutého rozsudku, na spáchaní ktorého sa podľa obžaloby mali podieľať okrem obžalovaného B. S. aj spoluobžalovaní M. H. a M. H.. V tomto prípade podľa názoru najvyššieho súdu rozhodnutie súdu prvého stupňa bolo predčasné, keďže súd vo veci nevykonával všetky potrebné a dostupné dôkazy a napokon treba uviesť, že vykonané dôkazy vyhodnotil jednostranne v prospech obžalovaných M. H. a M. H., čo je v rozpore s vyššie citovanými zásadami, na ktorú skutočnosť správne poukázal i krajský prokurátor v dôvodoch svojho odvolania. Svoje rozhodnutie o vine obžalovaného B. S. pri tomto skutku založil na tej časti výpovede obžalovaného, kde sa priznal, že jedenkrát vystrelil na poškodeného, na výpovedi družky poškodeného P. H. a na výsledku znaleckej expertízy biologickej stopy zaistenej z miesta činu

na gumenej rukavici. Znalecká expertíza potvrdila, že biologická stopa pochádza práve od obžalovaného B. S.. V ostatnej časti súd prvého stupňa výpovedi obžalovaného B. S. neuveril a považoval ju za účelovú s poukazom na výpoveď svedkyne M. B..

Čo sa týka výpovede obžalovaného B. S. najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný bol vypočutý k trestnej činnosti v prípravnom konaní celkom päťkrát, vždy za účasti jeho obhajcu. Neupresnil však, ako sa na vykonaní skutku podieľal spoluobžalovaný M. H.. Z toho dvakrát popísal priebeh skutkového deja pri konfrontácii so svedkyňou P. H. (č.l.239–242) a so spoluobvineným M. H. (č.l. 237-238). Jeho výpovede z prípravného konania sa zhodujú s jeho výpoveďou na hlavnom pojednávaní. Rovnako popisoval priebeh skutkového deja, ako aj skutočnosť, že predmetnú zbraň zaobstaral na podnet spoluobžalovaného M. H.. Chybou prípravného konania ako aj konania pred súdom bolo, že nevenovali pozornosť takej dôležitej otázke, ako obžalovaný B. S. naložil s finančnými prostriedkami, ktoré mal dostať cestou vo vozidle po spáchaní skutku od spoluobžalovaného M. H.. V tomto smere je nevyhnutné doplniť dokazovanie a dopočuť obžalovaného na tieto okolnosti. Z výpovede svedkyne M. B. vyplynulo, že boli spoločne na dovolenke v Egypte v septembri roku 2004. V tejto súvislosti je potrebné u obžalovaného overiť, kto uhradil výdaje na dovolenku a v akej výške.

Ďalšou chybou konania na súde bolo, že nevykonali vzájomnú konfrontáciu medzi obžalovanými. V prípravnom konaní totiž obžalovaný M. H. odmietal vypovedať, preto konfrontácia neprichádzala v úvahu a konfrontácia s M. H. sa neuskutočnila, nakoľko sa tento bez obhajcu odmietal k veci vyjadriť. Na hlavnom pojednávaní však už obaja obžalovaní vypovedali, preto bolo povinnosťou súdu prvého stupňa vykonať tento dôležitý dôkazný prostriedok.

Súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia uvádzal, že motív konania obžalovaného sa nepodarilo zistiť. Podľa obžaloby motívom bolo získanie peňazí od poškodeného, ktoré mali pochádzať z lúpeže v banke (bod 1/ obžaloby). V tejto súvislosti je potrebné vytknúť, že doposiaľ sa majetkovým pomerom poškodeného R. S. nevenovala náležitá pozornosť. Samotná družka nebohého poškodeného P. H. na hlavnom pojednávaní (č.l.1234) uviedla, že do roku 2003 mali finančné problémy

a potom už nie. Pritom banková lúpež bola vykonaná v novembri 2003. Na objasnenie týchto skutočností je potrebné túto svedkyňu dopytovať na hlavnom pojednávaní. Zároveň bude potrebné preveriť kúpu bytu poškodeného údajmi z príslušného katastra nehnuteľností, ako aj kúpu automobilu vyžiadaním správy z evidencie vozidiel na príslušnom dopravnom inšpektoráte.

Najvyšší súd tiež zistil, že na hlavnom pojednávaní dňa 12. júla 2007 (č.l. 1339) bola prečítaná svedecká výpoveď A. K., ktorej zo strany súdu nebola venovaná patričná pozornosť. Podľa názoru najvyššieho súdu pre uvedený postup neboli splnené zákonné podmienky ustanovenia § 211 ods. 1 Tr. por.

Z tohto ustanovenia vyplýva, že namiesto výsluchu svedka na hlavnom pojednávaní možno čítať zápisnicu o jeho výpovedi len vtedy, ak súd nepokladá osobný výsluch za potrebný a prokurátor a obžalovaný s tým súhlasia.

Posudzovanie potrebnosti, teda materiálnej podmienky § 211 ods. 1 Tr. por. treba vždy hodnotiť podľa významu a závažnosti výsluchom svedka dokazovanej skutočnosti pre správne rozhodnutie veci a s prihliadnutím na ostatné dôkazy majúce vzťah k dokazovanej skutočnosti. Osobný výsluch svedka na hlavnom pojednávaní nemožno považovať za nepotrebný, ak jeho výsluchom treba objasniť okolnosti dôležité pre rozhodnutie.

V prejednávanej veci práve tento svedok vypovedal ohľadne majetkových pomerov poškodeného R. S., ktoré okolnosti sú dôležité pre súdne rozhodnutie, a preto bolo povinnosťou súdu prvého stupňa riadne predvolať tohto svedka a v súlade so zásadou ústnosti a bezprostrednosti vyplývajúcou z ustanovenia § 2 ods. 11 Tr. por. vypočuť ho na ním v prípravnom konaní tvrdené skutočnosti.

V súvislosti s vyššie spomenutou zásadou ústnosti a bezprostrednosti je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa na hlavnom pojednávaní dňa 21. marca 2007 (č.l. 1236-1237) vypočuť ako svedka M. Š., ktorý si však už pre odstup času na okolnosti svojej výpovede z prípravného konania nepamätal, odvolával sa však na túto výpoveď (č.l. 442). Hoci na hlavnom pojednávaní nebol vykonaný dôkaz prečítaním jeho výpovede podľa § 211 ods. 2 písm. b/ Tr. por., napriek tomu

túto výpoveď z prípravného konania hodnotil. Z toho dôvodu bude potrebné svedka znovu predvolať a na hlavnom pojednávaní podrobne vypočuť. V prípade, že svedok sa nebude vedieť vyjadriť, vtedy treba postupovať v zmysle ustanovenia § 211 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a vyzvať svedka na odstránenie prípadných rozporov. Z výpovede tohto svedka na hlavnom pojednávaní vyplýva, že o predmetných skutočnostiach s nikým nehovoril. Jeho výsluch navrhol obžalovaný B. S., preto bude potrebné podrobnejším výsluchom obžalovaného zistiť, kedy a za akých okolností sa dozvedel o skutočnostiach, ktoré mal svedok svojou výpoveďou potvrdiť.

Vo vzťahu k obžalovanému M. H. treba súdu prvého stupňa vytknúť, že pri hodnotení dôkazov prehliadol takú významnú skutočnosť, že po oboznámení sa s výpoveďou spoluobžalovaného B. S. na hlavnom pojednávaní (č.l. 1232), nemal k jeho výpovedi žiadne pripomienky. Napokon aj z jeho vyjadrenia k návrhu na predĺženie väzby (č.l. 1129), ktoré súd vôbec neoboznámil, vyplýva, že bol s nimi v aute v Dunajskej Strede a mal byť súdený iba za neoznámenie.

Výrok o oslobodení obžalovaného M. H. pre skutok v bode 1/ obžaloby, súd prvého stupňa odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním nebol produkovaný žiadny relevantný dôkaz o vine tohto obžalovaného. Usvedčujúcu výpoveď spoluobžalovaného B. S. považoval za účelovú a predovšetkým poukazoval na vyhodnotenie pachovej stopy. Pokiaľ ide o tento dôkaz, tu treba pripomenúť, že na hlavnom pojednávaní súd prvého stupňa nevykonal dôkaz prečítaním správy kriminalistického a expertízneho ústavu, preto ho nemohol ani vyhodnocovať.

Zo zápisnice o ohliadke miesta činu (č.l.872- 873) vyplýva, že pri ohliadke miesta činu bola kriminalistickým technikom zabezpečená jedna pachová stopa. Na spôsob odoberania tejto stopy je potrebné tohto technika vypočuť v procesnom postavení svedka. Vyšetrovateľ svojou žiadosťou z 10. mája 2005 (č.l. 882) požiadal Kriminalistický a expertízny ústav Policajného zboru v Bratislave o porovnanie pachových stôp obvineného M. H. so zaistenou pachovou stopou. Správa ústavu o výsledku porovnávania pachových stôp sa nachádza na č.l. 883. Správu spracovala ppráp. M..

Na hlavnom pojednávaní podľa zápisnice na č.l. 1318 bol vykonaný dôkaz prečítaním správy o vyhodnotení pachových stôp z č.l. 880, táto správa sa však týka porovnávania pachových stôp u podozrivého M. L. a nie obžalovaného.

V tejto súvislosti treba uviesť, že v spise sa nenachádza žiadny záznam o tom kedy, kto a akým spôsobom odoberal pachové stopy u obvineného M. H.. Z toho dôvodu bude potrebné vypočuť príslušného technika v procesnom postavení svedka na okolnosti odoberania vzoriek pachových stôp, hlavne či sa postupovalo zákonným spôsobom v zmysle Nariadenia PPZ z 25. mája 1998 k metóde pachových konzerv.

Zároveň bude potrebné predvolať a vypočuť v procesnom postavení svedka aj ppráp. M., ktorá vyhodnocovala pachové stopy. Z jej výpovede musí byť zrejmé, ako sa postupovalo pri hodnotení pachových stôp a či bol zachovaný postup v zmysle vyššie citovaného nariadenia.

Pri hodnotení dôkazov aj pri tomto skutku treba súhlasiť s odvolacími námietkami krajského prokurátora, že súd postupoval jednostranne. Súd poukazuje na výpoveď svedka R. P., že odporuje ustanoveniu § 2 ods. 5 Tr. por., pretože reprodukuje len údajné vyjadrenie obžalovaného H. pred začatím trestného stíhania, pričom výpoveď svedkyne M. B., ktorá taktiež len reprodukovala vyjadrenie obžalovaného S. pred začatím trestného stíhania považuje za právne relevantnú a fakticky na výpovedi tejto svedkyne založil svoje oslobodzujúce rozhodnutie. Takýto prístup k hodnoteniu dôkazov je nielenže v rozpore so základnými zásadami trestného konania ale aj zásadami logiky.

Napokon treba súdu prvého stupňa vytknúť nedôsledný postup pri vyhotovení svojho rozhodnutia. V skutkovej vete v bode 2/ rozsudku raz uvádza poškodeného ako R. S. a potom ako R.. Rovnakej nepresnosti sa dopustil aj pri opisovaní skutku, ktorého sa mal dopustiť obžalovaný M. H. v bode 1/ obžaloby. Z banky bolo vtedy odcudzených celkom 102 100 CZK a nie 102.00 CZK.

K odvolacím námietkam obžalovaného B. S. treba uviesť iba toľko, že už za súčasnej dôkaznej situácie nemá ani odvolací súd pochybnosti o jeho úmysle vo vzťahu k usmrteniu poškodeného R. S.. Obžalovaný síce tvrdil,

že nechceli usmrtiť poškodeného, chceli sa s ním iba pohovárať a postrašiť ho. Toto jeho tvrdenie je však v príkrom rozpore s vykonanými dôkazmi. Do bytu poškodeného vnikli násilím, zamaskovaní a ozbrojení. Práve obžalovaný S. prvý postrelil poškodeného, o žiadny dohovor sa ani nepokúsili a fakticky poškodenému nedali žiadnu šancu na prípadnú obranu.

Vzhľadom na zistené pochybenia súdu prvého stupňa najvyšší súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/, písm. d/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 a podľa § 259 ods. 1 Tr. por. prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Úlohou krajského súdu bude vykonať úkony, nevykonanie ktorých sa v tomto rozhodnutí vytýka, starostlivo vyhodnotiť vykonané dôkazy v súlade s ustanovením § 2 ods. 6 Tr. por. jednotlivo, ako aj v ich súhrne a potom vo veci znovu rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 28. novembra 2007

**JUDr. Juraj K l i m e n t , v. r.
predseda senátu**

Vypracoval: JUDr. Peter Szabo

Za správnosť vyhotovenia: